यद्यस्ति दत्तमिष्टं वा स्वधर्मो वा स्वनुष्ठितः ।
कुलं नो विप्रदैवं चेद्द्विजो भवतु विज्वरः ॥ १० ॥
यदि नो भगवान् प्रीत एकः सर्वगुणाश्रयः ।
सर्वभूतात्मभावेन द्विजो भवतु विज्वरः ॥ ११ ॥
शुक उवाच ॥ इति संस्तुवतो राज्ञो विष्णुचक्रं सुदर्शनं ।
अशाम्यत् सर्वतो विप्रं प्रदहद्राजयाञ्चया ॥ १२ ॥
स मुक्तो ऽस्त्राग्नितापेन दुर्वासाः स्वस्तिमांस्ततः ।
प्रशशंस तमुर्वीशं युञ्जानः परमाशिषः ॥ १३ ॥
अहो अनन्तदासानां महत्त्वं दृष्टमद्य मे ।
कृतागसो ऽपि यद्राजन् मङ्गलानि समीहसे ॥ १४ ॥
दुष्करः को नु साधूनां दुस्त्यजो वा महात्मनां ।
यैः संगृहीतो भगवान् सात्वतामृषभो हरिः ॥ १५ ॥
यन्नामश्रुतिमात्रेण पुमान् भवति निर्मलः ।
तस्य तीर्थपदः किं वा दासानामवशिष्यते ॥ १६ ॥
राजन्ननुगृहीतो ऽहं त्वयातिकरुणात्मना ।
मदघं पृष्ठतः कृत्वा प्राणा यन्मे ऽभिरक्षिताः ॥ १७ ॥
राजा तमकृताहारः प्रत्यागमनकाङ्क्षया ।
चरणावुपसंगृह्य प्रसाद्य समभोजयत् ॥ १८ ॥
सो ऽशित्वादृतमानीतमातिथ्यं सर्वकामिकं ।
तृप्तात्मा नृपतिं प्राह भुज्यतामिति सादरं ॥ १९ ॥
प्रीतो ऽस्म्यनुगृहीतो ऽस्मि तव भागवतस्य वै ।
दर्शनस्पर्शनालापैरातिथ्येनात्ममेधसा ॥ २० ॥